

Події

Затримано українця,
що шпигував на користь
терористів

Правоохоронці виймали 23-річного громадянина України, котрий шпигував на користь терористів «ДНР». Про це повідомляє прокуратура Дніпропетровської області. Встановлено, що цей громадянин у період липня-вересня поточного року здійснював збір розвідувальних даних щодо місць дислокації та переміщення підрозділів і формувань Збройних сил України.

69%

стільки опитаних українців не вірять, що зупинити російську агресію можна за допомогою економічних важелів, респонденти висловили свій сумнів у ефективності санкцій.

Сили АТО готуються відвести
артилерію за 15-кілометрову
зону

Сили АТО почали підготовку до відведення важкого озброєння на 15-кілометровий кордон від лінії бойових дій. Про це на традиційному брифінгу розповів речник Інформаційно-аналітичного центру РНБО Андрій Лисенко. Він пояснив, що українські сили відводять «важку артилерію, яка має калібр 100 і більше міліметрів». Сили АТО лишаються на зайнятих рубежах, відбувається перегрупування військ.

22-річний командир танка дві доби
виповзав на руках із Іловайського котла

Юний волинський командир, стікаючи кров'ю, потрапив із пекла у пекло... Але знову вижив! І сам себе врятував, повідомляє Нововолинськ діловий.

Волонтерка Н. Соколова розповідає:

— Булік Микола, 22 роки, молодший сержант, командир танка, 51-а ОМБР. Йому нічого не треба! Просто почитайте його неймовірну історію.

Іловайський котел, 29 серпня. Потрапили в засідку під обстріл... Разом із ним товариші Дмитрук (уже в луцькому шпиталі), Вишиваний (уже у львівському шпиталі).

Миколу поранено, знепритомнів. Отямився — сам, чорне поле, на обрії село. Подивився на ноги: ліва висить — відкритий перелом, права — розірвана, в ній осколок стирчить, десь 10 на 4 см. Сам витягнув осколок руками... Без ІПП, без бинтів і ліків. Заліпив рани штанами і поповз до села, до людей.

Повз на руках, повз дві доби без їжі й води. Важке поранення...

За 100 метрів від села побачив

тягач і людей. Люди не підійшли, прислали російських солдатів. 5 російських солдатів із 61-ї бригади підійшли до нашого Миколи, дали бинта і, слава Господу, не взяли з собою — безнадійний!!!

А він тим бинтом обмотав руку і виліз на сопку — останній шанс, аби свої побачили...

І побачили! Червоний Хрест 31 серпня збирав по полях поранених, назбирали близько 30 бійців. І наш Микола! Вивезли на «швидких» у польовий шпиталь, звідти — «вертушками» на Дніпропетровськ.

Лише там від ран віддерли штани на третю добу... 1 вересня — борт на Київ, операції, пересадка шкіри, склали ноги... Тиждень перев'язок під наркозом. Ще міне 2 тижні у шпиталі. Потім — складна реабілітація...

Зараз поруч — дружина Наталочка, біля його ніг. Мрія Миколи — поцілувати сина Владика (1 рік 7 місяців), якого не бачив чотири місяці...

Те, що Микола живий, — диво! Просто історія. Простого волинського бійця.

Родини біженців зі Сходу полюбили
волинський «Дім затишку»

Початок на стор. 1

— Коли перші люди стали їхати і про це дізналися в селі, то місцеві йшли просто делегаціями і приносили харчі. Дивлюся: хтось несе три відра яєць, полуницю, картоплю, цибулю. Допомогали усім. Остеронь не лишилися і різні церковні громади, — каже адміністратор будинку.

Задав він і кумедний випадок. Яюсь селом пройшла чутка, що в «Дім затишку» їде «Правий сектор». Мешканці будинку сприйняли цю звістку з тривогою, почали боятися.

— А тут приїжджають хлопці автомобілем і давай звіти вивантажувати картоплю, моркву, цибулю й інші продукти. Все це вони привезли для наших переселенців, — із посмішкою розповідає він.

Нині в «Домі затишку» мешкає три сім'ї, а це 25 осіб. Усі вони забезпечені їжею, засобами гігієни, медикаментами, різним одягом, для найменших мешканців надали візочки, є для дівчорі й іграшки та книжки. Точного розпорядку в будинку нема, кожен хазяїнє собі сам. Кожна родина мешкає в окремій кімнаті, до їхніх послуг чоловічі та жіночі вбиральні, загальна пральня та кухня. Діти навчаються в тутешній школі, яка розміщена поруч.

— Самі ж переселенці хліб даремно не їдять, — каже Анатолій Олексійович. — Допомогали нам перекривати дах, робити паркан, колоти дрова, бо газом ми не користуємось. А оскільки в одному крилі будинку ще робимо ремонт, то вони теж до цього приклали руки.

Розповідаючи про побут мешканців зі Сходу, дістає з шухляди кілька металевих осколків снаряда.

Вони завбільшки з півкулака, гострі та важкі. Каже, це привезла одна родина зі Слов'янська. Ці осколки потрапили у вікно їхнього будинку.

— В нас були такі люди, що не покидали домівки до останнього. Скажімо, одна сім'я виїхала лише тоді, коли в сусідньому під'їзді розірвався снаряд, убило більше 10 людей, було чимало поранених.

Однею з перших приїхала у село Дерно родина Щибуняєвих зі Слов'янська. Як розповідає мама 11 дітей пані Людмила, мусили покинути рідне місто і власний дім, аби вберегти життя дітей.

— Бажання повертатися назад немає. Вже підшукуємо житло на Волині, а от продати дім у Слов'янську навряд вдасться: там усе завмерло. А тут дітки ходять до школи, старша

Завдяки акції «Фото патріота» купили авто
айдарівцям

Волинські волонтери придбали ще одну автівку, яка служитиме військовим на Сході. Цього разу авто купили за кошти волинян, які брали участь в акції «Фото патріота». Крім того, фінансово долучилися і Спілка власників зброї Волині й Олександр Киричук.

«На прохання «Алмаза», начштабу «Айдару», придбали й причепурили для багальйону ось такі ко-

леса! Автівка вже на Сході! — пише на своїй сторінці в соцмережі «Фейсбук» голова громадської організації «Спілка власників зброї Волині» Ігор Алексєєв. — Величезна подяка друзям Андрію й Дмитру, Вадиму, що цілу ніч фарбував «Ніссан», та Михайлу, який мужньо стерпів усі негаразди на митниці й таки доставив автомобіль у Луцьк!»

На Волині працюватиме патронатна
психологічна служба для учасників АТО

Спеціальна служба для психологічного супроводу і допомоги учасникам антитерористичної операції та членам їхніх родин незабаром працюватиме в області.

За словами заступника голови облдержадміністрації Світлани Мишковець, служба формується з числа практичних психологів та лікарів-психотерапевтів і працюватиме в усіх містах і районах області.

Психологи-координатори ро-

боти з надання психологічної допомоги вже ввійшли до складу місцевих оперативних штабів із питань протидії загрозам національній безпеці.

«Патронатна служба надаватиме психологічну допомогу шляхом роботи мобільних груп, індивідуальних консультацій і через телефони довіри. До зазначеного напрямку також залучено і священнослужителів», — повідомила Світлана Мишковець.

На «Ягодіні» вилучили контрабанду на півмільйона

Громадянин України, який повертався на батьківщину з Республіки Польща, незаконним шляхом спробував перевезти через митний пост «Ягодина» біологічні засоби для боротьби зі шкідниками, контейнери з джем'янами, спортивне харчування й інсектициди загальною вартістю 532 тисячі гривень. Про це повідомляє прес-служба ГУ Міндоходів у Волинській області.

Як стало відомо, для проведення

митного контролю товару наш співвітчизник надав посадовим особам Ягодинської митниці Міндоходів супровідні документи, згідно з якими він переміщує «зрізи живих квітів» загальною вагою понад 17 тонн і вартістю 52 тисячі доларів США.

Однак під час огляду автомобіля за допомогою рентгенівської системи працівники митниці встановили, що в машині серед ящиків зі зрізами живих квітів є й прихований товар.

доська навчалася там у педагогічному університеті, то хочемо, щоб продовжувала здобувати вищу освіту вже в Луцьку, — каже Людмила Щибуняєва.

За її словами, у Слов'янську, незважаючи на те горе, що довелося пережити людям, лишається ще багато зазобованих і «отруєних» брехню.

— Наша знайома, яка пересиділа в місті всі бойові дії, розповіла, що лише деякі мешканці прийшли до тям і зрозуміли, хто насправді приніс війну на їхню землю, — каже переселенка.

Відчула на собі волинську гостинність і родина з Авдіївки. За їхніми словами, їхати на Західну Україну було трохи лячно, а на такий теплий прийом точно не сподівалися.

— Ми тут як у Бога за пазухою. В Авдіївці, як бомбили коксохімічний завод, цілими днями над головою свистіло. Страшно було неймовірно. Коли ми виїжджали, кожен десятий будинок на нашій вулиці був розбитий. А зараз, кажуть рідні, в нас у городі лежить снаряд, який не розірвався, й утворилася велетенська воронка, — розказує Наталя Грицина. — Сюди я приїхала з трьома дітками, найменший лише три з половиною місяці, та сестрою. А вдома zostалися чоловік і мама, наглядають за нашими будинками, бо в місті грабують страшно. Банди ходять по будинках і простують, чи є господарі. В нас навіть металеві труби для винограду хотіли украсти.

Подобається на Волині старшому сину пані Наталі. Він навчається у 6 класі. Каже, вчителі тут дуже добрі, та й із учнями товаришує всіма. Проте найбільше захоплює хлопця волинська природа й різноманіття свійських тварин у селян.

— Тут нас дивують люди своїм ставленням. Усі такі відкриті один до одного, щирі, довірливі. У нас же високі паркани, закриті ворота, а тут селяни можуть лишати двері в дім відчиненими, — ділиться сестра Наталі пані Алла.

Їхня родина мріє повернутися в Авдіївку, та от не впевнені, чи буде куди.

Ольга УРИНА

